Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2013-353 d.d. 6 december 2013
(prof. mr. M.L. Hendrikse, voorzitter, mr. J.Th. de Wit en mr. J.W.H. Offerhaus, leden en mr. L.T.A. van Eck, secretaris)

Samenvatting

Consument vordert dat Aangeslotene de door Consument te veel betaalde rente aan Consument terugbetaalt omdat Aangeslotene ten onrechte geen rentecompensatie heeft toegepast. De Commissie overweegt dat Aangeslotene niet in strijd heeft gehandeld met haar zorgplicht door Consument niet te wijzen op het niet toepassen van rentecompensatie of door het niet aanbieden van rentecompensatie. Rentecompensatie is een commercieel instrument dat Aangeslotene vanuit serviceoverwegingen, bij uitzondering en tegen betaling, aan haar klanten aanbiedt. Aan dit vrije beleid kunnen - in de gegeven omstandigheden - door Consument geen rechten worden ontleend.

Consument,

tegen

ABN AMRO Bank N.V., gevestigd te Amsterdam, hierna te noemen Aangeslotene.

1. Procesverloop

De Commissie beslist met inachtneming van haar reglement en op basis van de volgende stukken:
- het dossier van de Ombudsman Financiële Dienstverlening;
- het verzoek tot geschilbeslechting van Consument met bijlagen, ontvangen op 15 februari 2013;
- het verweerschrift van Aangeslotene, met bijlage;
- de repliek van Consument;
- de dupliek van Aangeslotene.

2. Overwegingen

De Commissie heeft het volgende vastgesteld.
Tussenkomst van de Ombudsman Financiële Dienstverlening (hierna: de Ombudsman) heeft niet tot oplossing van het geschil geleid.
Beide partijen zullen het advies van de Commissie als bindend aanvaarden.
Partijen zijn opgeroepen voor een mondelinge behandeling op 15 november 2013 en zijn aldaar verschenen.

3. Feiten

De Commissie gaat uit van de volgende feiten:

3.1. Tussen Consument en Aangeslotene bestaat sinds geruime tijd een bancaire relatie. Consument heeft onder meer een privé rekening (hierna: rekening I) en een beleggingsrekening (hierna: rekening II) bij Aangeslotene geopend.

3.2. Aangeslotene heeft Consument op 13 juli 2007 een kredietruimte met een limiet van € 200.000,- op rekening I verschaft. Deze kredietlimiet is door de tussen partijen op 8 februari 2008 gesloten wijzigingsovereenkomst verhoogd tot € 275.000,-.

4. De vordering en grondslagen

4.1. Consument vordert dat Aangeslotene wordt veroordeeld tot terugbetaling van het bedrag dat hij te veel aan rente heeft betaald door het niet toepassen van rentecompensatie tussen de rekeningen I en II.

4.2. Deze vordering steunt, kort en zakelijk, op de volgende grondslagen:

- Aangeslotene had Consument (op basis van haar zorgplicht) rentecompensatie tussen de rekeningen I en II moeten aanbieden, dan wel Consument erop moeten wijzen dat geen rentecompensatie werd toegepast. Consument ontdekte pas in 2012 dat hij een debetrente over de debetstand op rekening I betaalde, dat hij een lagere creditrente over de creditstand op rekening II ontving en dat deze rentes niet met elkaar werden verrekend.
- Consument is - wegens gebrek aan geschikte rekenprogramma's - niet in staat de hoogte van de vordering nader te specificeren.

4.3. Op de stellingen die Aangeslotene aan haar verweer ten grondslag legt wordt hierna, voor zover van belang, nader ingegaan.

5. Beoordeling

5.1. De Commissie stelt vast dat Aangeslotene en Consument niet zijn overeengekomen dat tussen de rekeningen I en II rentecompensatie zou worden toegepast. De vraag die voorligt, is of Aangeslotene haar zorgplicht heeft geschonden door Consument niet te wijzen op het feit dat partijen geen rentecompensatie zijn overeengekomen, dan wel door Consument geen rentecompensatie aan te bieden.

5.2. Aangeslotene heeft onbetwist gesteld dat rentecompensatie een commercieel instrument is dat niet actief aan klanten wordt aangeboden en dat niet schriftelijk wordt vastgelegd. Rentecompensatie wordt bij uitzondering en tegen vergoeding als service aan klanten aangeboden die een complexe bancaire situatie hebben, aldus Aangeslotene. De Commissie overweegt dat het Aangeslotene vrij staat om (vanuit serviceoverwegingen) te besluiten slechts bepaalde klanten rentecompensatie aan te bieden. Consument kan aan dit beleid geen rechten ontlenen en Aangeslotene had Consument ook niet op dit beleid hoeven te attenderen. Daarbij is tevens van belang dat Consument tijdens de zitting heeft verklaard kennis van bankzaken te hebben. Van Consument mag daarom worden verwacht dat hij uit de renteoverzichten van de

rekeningen I en II zou hebben afgeleid dat door Aangeslotene geen rentecompensatie tussen de rekeningen I en II werd toegepast. Consument had dit onderwerp vervolgens (eenvoudig) bespreekbaar kunnen maken, bijvoorbeeld tijdens de regelmatige gesprekken tussen partijen waarin de financiële situatie van Consument (mede) onderwerp van gesprek was, maar heeft dit nagelaten.

5.3. Aangeslotene heeft, gelet op het voorgaande, Consument niet hoeven te attenderen op het feit dat tussen hen geen rentecompensatie was overeengekomen en Consument ook geen rentecompensatie hoeven aan te bieden. Aangeslotene heeft dan ook niet in strijd gehandeld met een op haar rustende zorgplicht.

5.3. De klachten van Consument zijn ongegrond en de vordering zal dan ook worden afgewezen.

6. Beslissing

De Commissie stelt bij bindend advies vast dat de vordering van Consument wordt afgewezen.

In artikel 5 van het Reglement van de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening is bepaald in welke gevallen beroep openstaat van beslissingen van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. Daarbij geldt een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak. Op de website van Kifid vindt u praktische informatie over het instellen van beroep. Zie hiervoor kifid.nl/consumenten/wie-behandelt-mijn-klacht/4#stappen-plan.